

κάθυγρα, ὅμως ἐδάφη ἀναμένων τὸν βάρβαρον, καὶ εἰς αὐτὰ ἠιοίμασε καὶ διεπράξατο τὸν ἐνταφιασμὸν τοῦ μεγάλου Βασιλέως καὶ ὄλων τῶν δυνάμεών του· μὴ ὑπάρχοντος τοῦ Θεμιστοκλέους, μὴ προχωρούσης τῆς Σαλαμίνος, οἱ Ἕλληνες διεσκορπίζοντο ἀναμφιβόλως, ὁ δὲ σβέστης τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῶν φώτων, ἤθελεν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν καὶ εὐκολώτατα ὑποδυλῶται τὴν Πελοπόννησον, ἧτις μόνη μετὰ τῆς Ἑλληνικῆς γῆς ἔμεινε εἰσέτι ἄβιτος καὶ ἀμόλυτος ἀπὸ τῆς βαρβαρότητος τὸ μίазμα. Τότε πλέον ᾤχετο ἂν ὁ θρίαμβος τοῦ φιλοσοφικοῦ κόσμου κατὰ τῆς πλάνης· καὶ τῆς δεισιδαιμονίας, καὶ τὰ πάντα ἐν τῇ γῆ εἴησάν σκότιος μέγα, σάρκες δὲ θαλανοράγοι αἱ νεμόμεναι τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ἀγέλης τοῦ λογικοῦ ὄντος (48).

A. A. X. A.

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑ.

Γηραιὸς πῖνος καὶ κακοτρόπου πιθήκου ἡ σκιά, ἀποθανόντος, κατέθη εἰς τὴν Ζοφεράν τοῦ Πλούτωνος ἐπιγράθειαν, ἔνθα ἤτηζατο νὰ τῷ ἐπιτραπῆ ἢ εἰς τοὺς ζῶντας ἐπάνοδος. Ὁ Πλούτων ἤθελε ν' ἀποστείλῃ αὐτὸν ὑπὸ τὴν μορφὴν ὄνου ὀκνηροῦ καὶ βιρῦνου θέλων διὰ τούτου νὰ στερήσῃ αὐτὸν τῆς εὐκηνυσίας, ζωηρότητος καὶ κακοτροπίας. Ἄλλ' ὁ πῖθηκος τοσοῦτους ἀστείους καὶ γελοιώδεις μορφαμοὺς ἐξετέλεσεν, ὥστε ὁ ἄχαμπτος τοῦ ἄδου βασιλεὺς, παραδοθεὶς εἰς ἀκράτητον γέλωτα, ἐπέτρεψεν αὐτῷ τὴν ἐκλογὴν οἷαςδήποτε τάξεως. Ὁ πῖθηκος λοιπὸν ἐζήτησε νὰ εἰέλθῃ εἰς σῶμα ψιττακοῦ « τοῦλάχιστον· ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, θέλω τοιουτοτρόπως διατηρήσει ὁμοιότητα τινὰ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, οὗς ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἐμιμήθη· ὁπότε ἤμην πῖθηκος· ἐξετέλου,

(48) Τὰ κατὰ τὴν Σικελίαν συμβάντα μετὰ τὴν Συρακουσίαν καὶ Ἀθηναίων περιέχουσιν ἀρκετὴν ὕλην φιλολογικῆς συζητήσεως· ἀλλ' ἐπειδὴ ὡς πρὸς τὸν σκοπὸν ὅτι προτιθέμεθα ἐν τῇ παρούσῃ διατριβῇ, τὰ προεκτεθέντα ἀρκούντως ἔχουσι, διακόπτομεν ἐπὶ τοῦ παρόντος τὴν περὶ τούτων ἔρευναν, καὶ ἴτως ἄλλοτε ἐπανέλθομεν εἰς τὴν σύντομον ἐξιστορήσιν αὐτῶν, Θεοῦ εὐδοκούντος.

Σ. Σ.

ὡς αὐτοί, χειρονομίας, ἤδη δὲ, ὧν ψιττακός, λαλεῖ ὡς αὐτοί, εἰς τὰς λαμπροτέρας συναναστάσεις. —»

Μόλις ἡ ψυχὴ τοῦ πιθήκου ἐνεστερνίσθη τὸ αὐτὸ ἐπάγγελμα, καὶ γρατὰ τις φλύαρος ἠγόρασε τὸν. Ὁ ψιττακὸς ἀπετέλει ὄλην αὐτῆς τὴν εὐλασίαν, ἧτις πρὸς ἀνταμοιβήν, ἔθεσεν αὐτὸν ἐνταφιασθῆναι τινος κλωθοῦ. Ὁ ψιττακὸς διήγαγεν εὐλασίως, συνδιαλεγόμενος τὴν ἡμέραν μετὰ τοῦ φαιδριδίου, ὅπερ δὲν ὀμίλει νουεχίστερον αὐτοῦ. τὸ νέον αὐτοῦ προτέρημα τοῦ καταζαλίζειν πρὸς τὸ πρῶτον καὶ τινὰ ἐκ τοῦ ἀρχαίου αὐτοῦ ἐπαγγέλματος· ἀνεκίει δηλ. τὴν κεφαλὴν τοῦ γελοιώδους τριζοῦ τοῦ βράχους του, ἀνεπετεργίζετο μυριόβροχον διὰ δὲ τῶν ποδῶν του ἐξετέλει διαφόρους κινήσεις αἰτίνες ὡς τῶν εἰσέτι τῶν μορφαμοῦν τοῦ Φηλαίου. Τὸ γραίδιον ἐλάμβανεν ἀνὰ πᾶσαν ὥραν ὑπερυεγῆθαι αὐτοῦ διότιρα, ὅπως θαυμάσει αὐτὸν καὶ κωφεύουσα ὀλίγον ἔχανε ἰσχυρὰ τινὰς τοῦ ψιττακοῦ τῆς, εἰς δὲ εὕρισκε περιττὸν πνεῦμα ἢ εἰς πάντα ἄλλον. Ὁ διεπρόθετος οὗτος ψιττακὸς κατέστη φλύαρος, αὐθάδης καὶ ἀλόγος, στενοχωρηθεὶς δὲν ἐντὸς τοῦ κλωθοῦ τοῦ οἰνοφλυγῆτας ὑπερμέτρως μετὰ τοῦ γραίδιου θάνατο.

Ἰδοὺ καὶ αὖθις ὁ ψιττακὸς ἐνώπιον τοῦ Πλούτωνος, ὅστις ἤδη ἤθελε νὰ τὸν μεταμορφώσῃ ἄλλο, ὅπως καταστήσῃ αὐτὸν ἄφρονον· ἀλλ' ἐπειδὴ προσέτρεξεν εἰς τὰς ἀστείότητας — καὶ οὐδέποτε ἀποβρίπτουσι τὰς αἰτήσεις τῶν θεῶν αὐτοῦ· αἰσχρῶν γελοιοποιῶν, — ὁ δὲ Πλούτων ἐπέτρεψε νὰ εἰσέλθῃ ἐντὸς ἀνθρωπίνου σώματος· πειθὴ ὅμως ὁ θεὸς ἤτληθη νὰ πέμψῃ αὐτὸν ἐν σῶμα σοφοῦ καὶ ἐναρέτου. προώρισεν αὐτὸν ἐν σῶμα δημογωγοῦ ὀκνηροῦ καὶ αὐθάδους, ὅστις ἐπὶ τὸ ἐκομπορῆθῆναι ἀδικόπως, ἔλαμνε χειρονομίας γελοιώδεις, ἐσκοπετο πάντας, διέκοπτε τὰς ἐπιστάρας καὶ σπουδαιοτέρας συνομιλίας, ἔπαινε ἢ μὴδὲν ἢ χυδροειδεστάτας ἀνοησίας. Ὁ δημογώγος ἀναγνωρίσας αὐτὸν ὑπὸ τὴν νεῦν ταύτην κατέβησιν, τῷ εἶπε καγχάζων· «ὦ! ὦ! σὲ ἀναγνώρισα· εἶσαι σύνθετος ἐκ πιθήκου καὶ ψιττακοῦ, ἄλλοτε· ἂν τις ἀραιρέτῃ ἀπὸ σοῦ τὰς χειρονομίας τὰς λέξεις, ὡς ἀπετηθήσας ἀκρίτως, μὴ εὕρει τὸ ὑπόλοιπον ἐκ τῆς μίξεως χαρίεντος καὶ καλοῦ ψιττακοῦ παράγεται ὁ ἀνόητος».

Δ. Ι. Ο.